

Wijkkrantje
juli
2022

<http://www.wijkginderbroek.be>

Sfeerbeelden Kermis Ginderbroek

Avondmarkt
Dartstornooi
Kinderrommelmarkt
Muzikale optredens

Aan het SuperStratenSpelShow met allerlei straatspelen hebben 11 ploegen deelgenomen: 2 ploegen café De Polder, 2 ploegen Molvoc, Booze Crew, Beestenbos is boos, Ronde Tafel, Metalen Van Hees en 3 ploegen KSA, waarvan een ervan de winnaar werd en een groot vat won

Meer foto's in kleur en video's:

Website Ginderbroek Kermis – Home / Facebook

Het dorp,

ik weet nog hoe het was

Het gaat met onze dorpen bergaf, kruidenierswinkels en bruine cafés lopen leeg en verdwijnen, dorpswoningen, zelfs na de Tweede Wereldoorlog gebouwd, belanden zonder genade onder de sloophamer, appartementsblokken schieten als paddenstoelen uit de grond en in de eens zo herkenbare dorps- en wijkkernen neemt de verkeersdrukte alsmaar toe. Het is een feit: onze eens zo charmante Vlaamse dorpen bloeden langzaam dood.

Deze tekst hebben we gelezen in het boek van Veerle Maebe: *Het dorp, ik weet nog hoe het was*. En ze vervolgt in haar inleiding: *Ik ging op zoek naar getuigen, een vijftigtal, die me konden vertellen hoe het in de jaren '40, '50 en '60 er aan toe ging. De sociale omgang beperkte zich in die tijden meestal tot het dorpsleven waar men louter bekenden tegen het lijf liep, waar de voordeur nog openstond en waar de band tussen de mensen sterk was. Er heerste nog een echte dorpsmentaliteit, gekenmerkt door een streekdialect en toegeworpen namen. Het waren vaak wel harde tijden. Denken we maar aan de kroostrijke gezinnen, de kindersterfte en het leven in huizen zonder het minste comfort, zich wassen deed je onder de pomp. In het begin van de jaren '40 verkochten ze in de apotheek maar een 15-tal geneesmiddelen. En alles was hand- en beulenwerk. Ook de tijd waarin de pastoors het voor het zeggen hadden, van de Leuvense stoof en van de boterhammen met smout.*

Veerle Maebe neemt ons in haar boek mee naar het Vlaamse dorpsleven in de naoorlogse jaren, over gebruiken en gewoonten, over het rustige platteland, goede burensamenleving en samenleving.

Het is wonderbaarlijk hoeveel er qua comfort is veranderd op zo'n korte tijd. Zelf ziet Veerle Maebe haar boek als een tijdsdocument waarmee de oude generatie zich kan identificeren en de jongeren, als ze dat willen, iets van kunnen leren.

Het boek van Veerle Maele *Het dorp, ik weet nog hoe het was*, kun je in de Molse bibliotheek ontlennen. Het zit in de rekken van 'Geschiedenis België' of je vraag het aan de balie.

Stien Suls (1890-1969) uit de Hoogstraat bij haar ouders in 1932.

Zij was de zuster van Sooike Suls, onze honderdjarige van 2002, en de moeder van onderwijzer Çois Caers.

Ze ging wekelijks de was doen van haar ouders in Ginderbroek (nu Oogkliniek Pieter Raus). Ze schrobde het linnen op een zinken wasplank in de houten wastobbe.

Maria Vos uit de Martelarenstraat: het linnen wassen in een 'basseng' op een stoel en tegelijk babysit spelen, dat vond de kleine niet zo vanzelfsprekend.

1959 - Leontien Stevens, Martelarenstraat, helpt haar moeder Mie van Smed Mols bij de 'maandagwas'. Leontien hangt na het droogzwieren het linnen op de draad.

De meisjesschool van de Rozenberg stuurde voor de Tweede Wereldoorlog de kinderen van de burgerij naar een van hun kloosterscholen in Wallonië om Frans te leren. Zo verbleef Anna Van Craenendonck uit de Nieuwstraat en Mieke Nijs uit de Hoogstraat op internaat in het Institut St.-Michel te Pâturage, dichtbij Mons tegen de Franse grens.

1938 - De meisjes in Pâturage tonen hoe het linnen in een 'basseng' moet worden geschrobd.

*De wekelijkse wasdag
Zie onze website:*

Wijkinderbroek.be

Molenaar Fernand Huysmans, Hoogstraat

De molen van Ezaart krijgt een nieuw kleedje: de wieken worden hersteld en het pleisterwerk wordt vernieuwd.

Wie daar blij mee is, is onze Fernand Huysmans uit de Hoogstraat.

In Onderox stond er een artikel over, waarin Jef Aerts van Ezaart de vroegere en huidige molenaar interviewde: Fernand Huysmans en Ivo Hooyberghs.

Wat wist Fernand te vertellen, die nu 73 jaar is geworden en een beetje last heeft van zijn 'nieuwe' knieën?

'De molen werd in 1984 gerestaureerd en de eerste molenaar erna was Karel Staes. Toen liep ik al stage bij Karel Heuvelmans van Meerhout. Ik ben in 1986 als molenaar door de gemeente aangesteld en was er bijna 30 jaar lang met hart en ziel mee verbonden.'

De Vrienden van de Molen waar Fernand vanaf het eerste ogenblik lid van is, hielden elk jaar de driedaagse Molenfeesten, waarbij allerhande artiesten optraden, zelfs de toen bekende Miel Cools, schilders hun 'ezels' rond de molen zetten en meteen een tentoonstelling opbouwden, de pastoor hield zijn zondagse hoogmis op de Molenberg en met Pasen werden er chocoladen eitjes en speelgoedbeestjes uitgeworpen. Het wemelde drie dagen lang van allerlei activiteiten en telkens krioelde het van het volk.

'Het leuke aan molenaar zijn was het vrij en ongedwongen werk en het contact met de mensen, vooral met de klanten die hun granen kwamen laten malen, maar ook met de scholen en de verenigingen die langs kwamen. Dat alles maakte er een erg levendige bedoening van.'

Fernand vertelde nog een leuke anekdote over een van zijn trouwe klanten: *‘Ja, ik was goed bevriend met Gustje, een lokale keuterboertje. Hij bracht met zijn houten kruiwagen, à la Bokrijk, telkens een zakje graan en nam er een met gemalen graan mee terug. Gustje was de meest goedlachse kerel die je je kon voorstellen. Op een keer, het was op het einde van het jaar, had hij een fles jenever meegebracht om te klinken. En wij klonken en klonken... Het werd zo plezant dat we luidkeels begonnen te zingen. Een buurvrouw kwam zelfs vragen wat er aan de hand was. Gustje moest gaan plassen, maar hij kwam niet meteen terug. Ik vond het verdacht, ging toch maar eens kijken en vond hem spartelend op de steile kant van de Molenberg. Ik heb Gustje dan maar op zijn kruiwagen gehesen, samen met een zak graan, en hem thuis afgezet.’*

De molen van Ezaart, gebouwd in 1858 en sinds 1960 een beschermd monument, en het onlangs gemetselde bakhuis met lemen ovens.

Er is een nieuwe brochure 'De molen van Ezaart' uitgebracht die gratis te verkrijgen is op de toeristische dienst van Mol.

Elke vrijdag is er een molenaar aanwezig, ook op de laatste zondag van de zomermaanden, en voor groepen op afspraak.

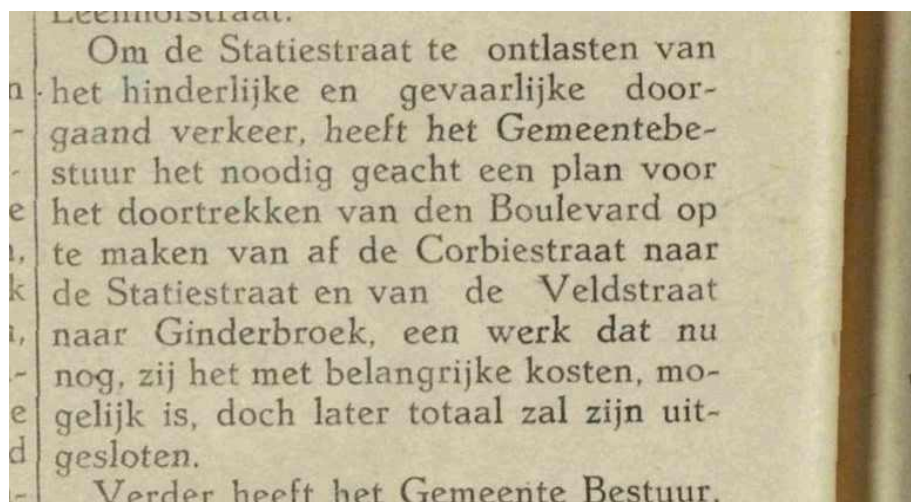
Info: toerisme Mol: tel. 014.330785

Het drukke verkeer in onze wijk

Als de handelaars in Mol-Centrum grote activiteiten inrichten, zoals bij de Metten, de jaarmarkt en zoals vorige week de Braderie van 22 tot 26 juni, wordt het verkeer telkens 'tijdelijk' uit de Centrumstraten verbannen. De voertuigen die dan van Turnhout komen en in de richting van Geel, Meerhout of Balen rijden, moeten de route Keirlandse Zillen, Nijverheidsstraat, Martelarenstraat (mogelijk Oude Molenstraat of Hoogstraat), Nieuwstraat, Ginderbroek en Borgerhoutsendijk volgen. Maar je weet dat de Nieuwstraat, de Oude Molenstraat en de straat Ginderbroek eigenlijk niet geschikt zijn voor dat drukke verkeer. Het zijn straten die zelfs geen afzonderlijke fietspad hebben. Mede daardoor is het heel lastig en erg gevaarlijk om dan met de fiets door onze wijk te rijden.

Maar het had eigenlijk anders gekund...

Een gemeentelijke beleidsverklaring van 1 oktober 1938

In deze mededeling lezen we dat de gemeente in 1938 zinnens was de boulevard te verlengen vanaf de Veldstraat (nu Martelarenstraat) met het Peerdskerkhof en mogelijk met Ezaartveld.

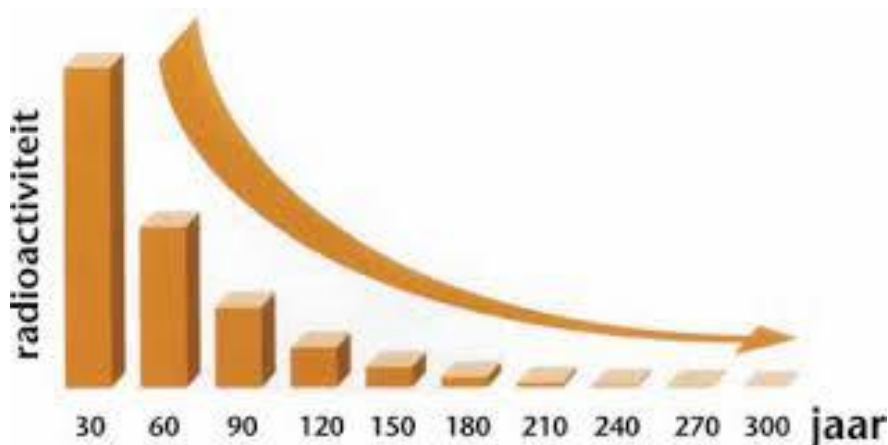
De gemeente wilde dus van het Peerdskerkhof ook een 'avenue' maken, een brede dreef met fiets- en wandelpaden.

Men noteerde er nog profetisch aan toe: 'Een werk dat nu nog mogelijk is, doch later totaal zal zijn uitgesloten'.

Jammer genoeg bleven de plannen in de lade liggen. De gemeente zag na de Tweede Wereldoorlog waarschijnlijk op tegen de kosten. De breedte van de straat werd in het bewoningsplan wel opgenomen waardoor de woningen aan weerszijden van de straat Peerdskerkhof nu ver van elkaar staan, maar van de uitwerking is nooit iets in huis gekomen. Jammer, want nu moet het drukke verkeer door de Nieuwstraat en Ginderbroek.

Bij Belgo-Proces is men volop bezig met de berging van het laag radioactief afval met blokvormige betonnen containers.

De halveringstijd van kortlevend radioactief afval bedraagt 30 jaar of minder. Na 300 jaar is de straling – zoals je op de grafiek kunt zien – zo goed als verdwenen. Radioactiviteit verdwijnt namelijk vanzelf tot op het niveau van de in de natuur aanwezige straling.